

STUDENTI PITAJU STUDENTE:

Zašto ljeto uvijek brzo prođe, a zima traje čitavu vječnost?

Odgovor očekujemo u idućem broju LiST-a.

Sva pitanja možete slati na e-mail LiST-a Studenata Teologije!

U prošlom broju lista pitali ste: *Kad će se studentima omogućiti korištenje tuš-kabine u zgradi B na drugom katu? Zar je moguće da smo uredili sanitarni čvor i obnovili toalet bez da smo studentima omogućili pristup barem toj jednoj i jedinjoj tuš-kabini?*

ODGOVOR dekana izv. prof. dr. sc. fra Anđelka Domazeta na pitanje:

Poštovani,
apartman s tušem koji je izrađen u zgradi B predviđen je za nastavnike - goste predavače koji bi dolazili na naš fakultet i koji bi tu mogli stanovati neko vrijeme. Stoga nije predviđeno da taj apartman koriste studenti.
Srdačno

i inFORMACIJE**Susret za mlade trećom srijedom u mjesecu**

srijeda, 18. svibnja 2016. u 20.30 h, Velika dvorana Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu

Tema: „Svi nešto sanjamo“, predavač: dr. p. Mijo Nikić

Euharistijska slavlja na KBF-u – sveta misa za studente laike slavi se svakog utorka nakon predavanja u 13 sati u studentskoj kapeli uz liturgijsku animaciju samih studenata. Mogućnost za sv. ispovijed je prije mise, kao i ponedjeljkom u 13 sati. Duhovni asistent studenata laika je mr. sc. don Jenko Bulić.

LiST je tiskan potporom Studentskog zbora Sveučilišta u Splitu.

Urednik: Josip Ulić

Uredničko vijeće: Marko Vrkić, Danko Kovačević, Klement Radosoljić, Matea Stržić, Lovro Lulić

Grafički obradio: Marko Grgić

Za sve ostale informacije možete se obratiti na: studentskolist@gmail.com

List Studenata Teologije

GODINA IX :: svibanj 2016. :: BROJ 8. (47)

RIJEČ UREDNIKA

Pozdrav svima!

VRATA, ONA SE NEĆE OTVORITI SAMA.

Kako znati je li nešto za nas ako se tome nismo otvorili? Potrebno se otvoriti tomu nečemu, u ovom slučaju ljubavi. Dozvolimo joj da uđe u naš svijet. Dozvolimo da se sudare svjetovi pa da vidimo hoćemo li opstati. Samo ako drugome dozvolimo da uđe u naš prostor, samo u zbližavanju svjetova možemo vidjeti hoće li se dogoditi pravi *bum*, a tek nakon toga možemo vidjeti je li moguće zajedno živjeti, je li moguće zajedno disati, disati kao jedno, je li to to, ono pravo. Neka svi budu zdravi, sretni i mirni. Samo mi je jedno žao. Žao mi je što neki nisu otvoreni, što su zatvoreni. Pa tako prije nego vide, okuse i opipaju, zaključuje: to nije to, ili to nije dobro... Ako nešto i osjete ili dožive, odbijaju od straha ili planova budući da nisu to tako planirali, barem ne za sada. Zar se ljubav planira?

Pouzdamo se u sebe i samo u sebe. Sve što nam ne ulazi u planove propitujemo i ispitujemo i odbacujemo. Kao da nam je to nešto (ljubav) provalilo u kuću (srce - život) i odmah kreću ispitivanja, a potom i osuđivanja. Tako se dogodi da možda prava ljubav bude

u startu osuđena na doživotnu robiju i to u samici. Ponekad je samo jedno potrebno da bi bili sigurni, potrebno se prepustiti i onda će se vidjeti je li moguće, je li Božja volja, a ne: nama to ne paše, pa mi ljubavi i drugome istog trena pokazujemo *stop*.

Stop, kao na granici, kao da drogu prenosimo. Otvorimo granice svoga srca, prepustimo se ljubavi jer je možda baš ta koja je sada tu, ona prava.

„Kad vas ljubav pozove, pođite za njom, premda su staze njene tegobne i strme. A kad vas krila njena obgrle, prepustite joj se, premda vas mač, skriven među perima njenim, može

povrijediti. A kad vam progovori, vjerujte joj, premda vam glas njen može uništiti snove, ko što sjeverac opustoši vrt. Ljubav ne posjeduje niti dopušta da je posjeduju; jer, ljubav je dovoljna ljubavi.“ (Kahlil Gibran, *The Prophet*)

„Kuc kuc. - Tko je? - Ljubav je. - Ček' samo malo: „Hej, *Ti*, traži te ljubav. - Hmm?! - Ja ću te pustiti da šutiš. Samo nemoj progovoriti prekasno.“ (Meša Selimović)

NE BOJTE SE! OTVORITE ŠIROM VRATA LJUBAVI! Ili – ili. Usudi se. Svako dobro!

Urednik

“Ljudskom srcu uvijek nešto treba, zadovoljno nikad posve nije...”

P. Preradović

Čovjek uvijek teži za nečim višim, bez obzira na to je li mu život daje puno ili malo, ljudsko srce zadovoljno nikad posve nije. Riječ je o čovjeku, pojedincu, njegovoj naravi, njegovim životnim ciljevima i životnom shvaćanju i razmišljanju.

Ponekad, želeći se istrgnuti iz zbilje i realnosti, vidim se u mnogo “važnijoj” ulozi. Moram priznati da mi to pada na pamet samo u trenucima kada mi se nameće razmišljanje o tome. Ipak, tješim se kada mi netko od kolega potvrdi da mu je i samom tako, a onda pogledam u naslov teme o kojoj moram pisati i u potpunosti shvaćam njezinu univerzalnost, tj. njezino općeljudsko značenje. Teško je i nemoguće otkriti sve ljudske težnje. Svi smo ljudi, ali svaki čovjek ima svoje mane i vrline koje ga čine posebnim. Tako svako ljudsko srce uvijek želi nešto što nema, a vidi kod drugoga. Nikad se ne može zadovoljiti onim

što ima, što mu život može dati jer teško je gledati i upitati se kako je onim ljudima kojima nedostaje zdravlje, ljubav, netko bližnji.

Boravimo skupa, hodamo skupa, radimo skupa, ali se ne razumijemo, ne čujemo, ne osjećamo, ne ljubimo.

Drugi? Što se mene tiču drugi! Na prvom mjestu je samodopadnost i samodostatnost. Teško je odstupiti od veličanstvenog *ja* i biti u ljubavi s bližnjim. Bez ljubavi nema trpljenja i obratno.

Strah svojom prisutnošću odbija trpljenje i zato je potrebno biti ono što jesi, bez straha i napetosti.

A, ljubav? Ljubav je jedini prohodni put komunikacije koja donekle prenosi i prihvaća bogatstvo osobe, koja nekako nadoknađuje

LJUDSKO SRCE

prazninu i nemoć ljudske komunikacije.

Ne znam više što ću napisati... Sjedim ovdje u učionici A1 i pogled mi pada na sat. Kasno je već,

nikoga nema, vjerojatno svi i spavaju. Čuju se samo otkucaji malenog sata na zidu.

Snažno kuca kao i moje srce. Jednakim tempom, ali nikako ne mogu otkriti što se sve krije u njemu, u toj malenoj nutрини srca. Takva je čovjekova narav. Uvijek više čeznemo za nečim što nemamo ili se možda bojimo da ćemo izgubiti, nego za onim što nam je na raspolaganju. To je činjenica koju je potvrdio Preradović, a siguran sam da je može potvrditi svaki čovjek, baš zato jer je čovjek.

Klement Radosoljić

*Ljudskom srcu uvijek nešto treba,
Zadovoljno nikad posve nije:
Čim željenog cilja se dovreba,
Opet iz njega sto mu želja klije.*

*Zašto tako, prezirući hljeba
Svakidanjeg, u prsima grije
Vrućom željom okrutnog jastreba
Koj' ga uvijek gladnim
kljunom bije?*

*Međ kolijevkom traje i međ
rakom*

*Našem žiću odveć kratko doba,
Zato srce u nazočju groba*

*Uvijek dršće željom svejednakom,
Misleć uvijek: zemlja ima slasti
Koja neće s njime u grob pasti!*

Petar Preradović